

DOMINIC SANDBROOK

**KLEOPÁTRA,
A NÍLUS KIRÁLYNŐJE**

Illusztrálta *Edward Bettison*

Open Books

PROLÓGUS

Találka a holdfényben

Alexandriára leszállt az éj. A világ legnagyobb városát a baljós csend sötét fátyla borította.

A palota falain lándzsát szorongató katonák járőröztek. Kr. e. 48-ban végéhez közeledett a nyár,* Alexandriában pedig pattanásig feszült a helyzet. A város egy puskaporos hordó volt, és egyetlen szikra választotta el a robbanástól.

A kikötő fekete vizén egy ütött-kopott halászcsonak igyekezett a part felé. A benne ülő alak a nagy világítótorony fénycsóvját elkerülve kihúzódott a rakpart mellé. Evezőit kapkodva gyorsan elérte a mólót, majd hátán egy bumfordi csomaggal felkapaszkodott a létrán.

Mi lehetett az? Egy szőnyeg? Vagy inkább egy balyu? A sötétben lehetetlen volt biztosan megmondani. Az örök mindenestre csak egy egyszerű halászembert láttak, aki késő este hazafelé igyekszik a tengerről.

* A Kr. e. azt jelenti, hogy „Krisztus előtt”, azaz Jézus születése előtt. A Krisztus előtti korszakban kissé félreérthető módon visszafelé számítjuk az időt. Kleopátra Kr. e. 69-ben született, Kr. e. 59-ben lett tízéves, és Kr. e. 49-ben töltötte be a huszadik életévét.

A férfi csendben, feltűnés nélkül lopakodott végig a rakparton. Átszelte a kikötőt, majd dél felé folytatta útját, át a palotakertekbe vezető kapun.

Ahogy a pálmafák árnyékában továbbhaladt, átsurrant előtte egy villogó szemű macska. Valahol az aljnövényzetben egy majom lármázott.

De egy őr sem tartóztatta fel, egy strázsa sem kiabált rá.

A halász méretes csomagjával a vállán átvágott az udvaron. Léptei hangosan kopogtak a mozaikon. Ezután egy másik kert és egy újabb udvar következett – itt, az egyik legpompásabb villa előtt állt meg végül a férfi.

A holdvilág fényében egy pillanatra úgy tűnt, mintha halkan beszélne valakihez, noha látszólag senki nem volt vele.

Aztán hirtelen elindult felfelé a lépcsőn, belökte az ajtó szárnyait – és eltűnt a házban.

A villában a csonkig égett gyertyák gyér fényében egy másik alak üldögélt némán, gondolataiba merülve.

Ez a férfi magas és sovány volt, ritkás hajjal és határozott, madárszerű vonásokkal. Nevét a Földközi-tenger térségének csaknem minden szegletében ismerték és rettegték.

Julius Caesar pár nappal korábban egy kisebb római különítmény parancsnokaként szállt partra Egyiptomban. De amióta elhagyta a hajó fedélzetét, semmi nem alakult a tervei szerint.

Noha a palotát Caesar katonái irányították, valójában körbe voltak kerítve. A helyiek szemében a rómaiak betolakodók voltak, és a hangulat egyre feszültebbé vált. Ahogy a parancsnok vakon az éj sötétjébe révedt, bizsergést érzett a tarkóján.

Félt.

Ekkor hirtelen mozgásra lett figyelmes. Felpillantott – és legnagyobb megdöbbenésére egy idegent látott az ajtóban, vállán egy csomaggal.

A halász nem szólalt meg, de amikor Julius Caesar a következő pillanatban talpra ugrott, ő letérdelt. Gyengéd, már-már szeretetteljes mozdulatokkal a padlóra terítette csomagját, majd hátralépett.

A római parancsnok tátott szájjal bámult.

A batyu a szeme előtt bomlott szét a gyertyafényben. Redői közül *egy fiatal nő* bontakozott ki, mint egy lán-gokból kiemelkedő főnix.

Homlokán egy uralkodói diadém csillaga ragyogott, amit egy hófehér szalag tartott. S miközben kecsesen talpra állt, szája mindentudó mosolyra húzódott.

Számtalan kalandja során Julius Caesar sok mindent látott már, de ilyesmivel még neki sem volt dolga.

A nő rámosolygott.

– Üdvözlöm, parancsnok úr – mondta kedvesen. –
Az én nevem Kleopátra.

Bár már több mint kétezer éve, hogy Kleopátra szö-
nyegéből kigurulva üdvözölte Julius Caesart, máig ez
a történelem egyik legizgalmasabb pillanata.

Az egyik oldalon ott a római világ legharcedzettebb
vezére, egy páratlan akaraterejű és tapasztalatú férfi,
aki egész királyságokat silányított pusztá játékszerré.

A másikon pedig egy alig huszonegy éves fiatal nő:
VII. Kleopátra, Egyiptom utolsó fáraója, a Két Föld Úr-
nője, az Atya- és Hazaszerető Istennő... Egy kivétele-
sen okos és elbűvölő nő, akinek neve mára a szépség és
a fényűzés, a bátorság és a becsvágy szinonimájává vált.

Kleopátra világa merőben különbözött a miénktől.
Története drámai fordulatait viszont azóta sem múlta
felül senki, és az operától a videójátékok világáig ren-
geteg műfajban ihletett új műveket.

Kleopátra Kr. e. 69-ben született Alexandriában,
Egyiptom fővárosában, az élvezetek és a filozófia váro-
sában, ahol az utcákat bor és vér áztatta. Egy káprázatos
dinasztia utolsó királynője volt.

Egy makedón kalandorcsalád leszármazottja volt,
akik Nagy Sándorral együtt érkeztek Egyiptomba. Gö-
rögül beszéltek, görög hagyományokat követtek, és
márványtemplomaikban a nagy olümposzi istenekhez
– Zeuszhoz és Hérához, Apollóhoz és Pallasz Athéné-
hoz – imádkoztak.

A Nílus mentén elterülő poros mezőkön és sáros falvakban élő parasztok azonban a régi idők hagyományait ápták. Egyiptom isteneihez – Íziszhez, Oziriszhez, Hóruszhoz és Széthhez – imádkoztak, ahogyan azt őseik is évszázadok óta tették.

Ez a világ telis-tele volt mágiával és misztikummal, a Kelet illataival és fűszereivel. Csakhogy egyszermind hanyatlóban is volt.

Míg a kis Kleopátra járni tanult, Egyiptom csodái és Görögország tündöklése már kezdtek a történelem homályába veszni. A tengeren túl egy új hatalom volt feltörőben: a Római Köztársaság nevű könyörtelen hadigépezet.

Kleopátra sorsa születésétől fogva egybefonódott Róma hódításaival. Még kamaszként fáraónővé koronázták, ő pedig anyatigrisként harcolt, hogy megvédje szülőföldjét. A farkasok azonban feltartóztathatatlanul közeledtek.

Ott voltak köztük a történelem legvakmerőbb katonái és legravaszabb cselszövői. Nagy Pompeius, Julius Caesar, Marcus Antonius, Octavianus... Ezek a nevek az évszázadok távlatából is ismerősen csengenek, hiszen ők jelképezték Róma kapzsiságtól és becsvágytól vezérelt új világrendjét.

Mégis Kleopátra neve tündököl mind közül a legfényesebben. Ő volt a Nílus varázslónője, akinek birodalomról szőtt álmai oly közel kerültek a megvalósulás-